

DRAGAGGI I IN.

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)
z dnia 13 stycznia 2005 r. *

W sprawie C-117/03

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Consiglio di Stato (Włochy), postanowieniem z dnia 17 grudnia 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 18 marca 2003 r., w postępowaniu

Società Italiana Dragaggi SpA i inni

przeciwko

Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti,

Regione Autonoma del Friuli-Venezia Giulia,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: C.W.A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca),
J.-P. Puissochet, N. Colneric i J.N. Cunha Rodrigues, sędziowie,

* Język postępowania: włoski.

rzecznik generalny: J. Kokott,
sekretarz: M. Múgica Azarmendi, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 czerwca 2004 r.,

po rozważeniu uwag przedstawionych:

- w imieniu Società Italiana Dragaggi SpA, działającej także w charakterze przedstawiciela Associazione Temporanea di Imprese Mantovani SpA oraz HAM BV, przez R. Titomanlia, avvocato,
- w imieniu Regione Autonoma del Friuli-Venezia Giulia przez G. Marziego, avvocato,
- w imieniu Republiki Francuskiej przez C. Mercier, działającą w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Królestwa Szwecji przez A. Krusego, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez M. van Beeka i L. Cimaglię, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 8 lipca 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 4 ust. 5, art. 6 ust. 3 i art. 21 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 str. 7, zwanej dalej „dyrektywą”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy, Società Italiana Dragaggi SpA (zwaną dalej „Dragaggi”) a Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti (włoskim ministerstwem infrastruktury i transportu) oraz Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia (regionem autonomicznym Friuli-Wenecja Julijska) związanego z unieważnieniem przez zamawiającą jednostkę administracyjną zamówienia na wykonanie robót pogłębeniowych oraz polegających na rozładowaniu osadów na umocnieniach portu Monfalcone.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

- 3 Zgodnie z szóstym motywem dyrektywy „w celu odtworzenia lub zachowania siedlisk przyrodniczych i gatunków, objętych zakresem zainteresowania Wspólnoty, we właściwym stanie ochrony, konieczne jest wyznaczenie specjalnych obszarów ochrony w celu stworzenia spójnej europejskiej sieci ekologicznej zgodnie z wyznaczonym harmonogramem”.

- 4 W myśl art. 3 ust. 1 dyrektywy „zostanie stworzona spójna europejska sieć ekologiczna specjalnych obszarów ochrony, pod nazwą »Natura 2000«. Ta sieć, złożona z terenów, na których znajdują się typy siedlisk przyrodniczych wymienione w załączniku I i siedliska gatunków wymienione w załączniku II, umożliwi zachowanie tych typów siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków we właściwym stanie ochrony w ich naturalnym zasięgu lub, w stosownych przypadkach, ich odtworzenie”.
- 5 Artykuł 4 dyrektywy ma następujące brzmienie:

„1. Na podstawie kryteriów określonych w załączniku III (etap 1) oraz stosownych informacji naukowych każde Państwo Członkowskie proponuje wykaz terenów, wskazując, które typy siedlisk przyrodniczych z załącznika I i które gatunki z załącznika II są rodzime w odniesieniu do terytorium, na którym tereny się znajdują [...].

Niniejszy wykaz zostaje przekazany Komisji w ciągu trzech lat od notyfikacji niniejszej dyrektywy, wraz z informacją na temat każdego terenu [...].

2. Na podstawie kryteriów określonych w załączniku III (etap 2) i w ramach zarówno każdego z pięciu regionów biogeograficznych wymienionych w art. 1 lit. c) ppkt iii), jak i całego terytorium określonego w art. 2 ust. 1, Komisja, w porozumieniu z każdym Państwem Członkowskim, opracowuje projekt wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, oparty o wykazy poszczególnych Państw Członkowskich, wskazujący te tereny, które utraciły [obejmują] jeden lub więcej typów siedlisk przyrodniczych albo jeden lub więcej gatunków o znaczeniu priorytetowym.

Państwa Członkowskie, w których tereny, obejmujące jeden lub więcej typów siedlisk przyrodniczych albo jeden lub więcej gatunków o znaczeniu priorytetowym stanowią więcej niż 5% ich terytorium, mogą, w porozumieniu z Komisją, wystąpić o bardziej elastyczne stosowanie kryteriów wymienionych w załączniku III (etap 2) przy wyborze wszystkich terenów mających znaczenie dla Wspólnoty znajdujących się na ich terytorium.

Wykaz terenów wybranych jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty, określający te spośród nich, które obejmują jeden lub więcej typów siedlisk przyrodniczych albo jeden lub więcej gatunków o znaczeniu priorytetowym, zostaje przyjęty przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 21.

3. Wykaz określony w ust. 2 sporządza się w ciągu sześciu lat od notyfikacji niniejszej dyrektywy.

4. Po zatwierdzeniu terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty zgodnie z procedurą określoną w ust. 2 zainteresowane Państwa Członkowskie możliwie najszybciej, nie później niż w ciągu sześciu lat, wyznaczają ten teren jako specjalny obszar ochrony [...].

5. Wraz z umieszczeniem terenu w wykazie określonym w ust. 2 akapit trzeci podlega on przepisom art. 6 ust. 2, 3 i 4."

6 W myśl załącznika III etapu 2 pkt 1 dyrektywy „wszystkie tereny wskazane przez Państwa Członkowskie w etapie 1, które zawierają typy siedlisk przyrodniczych o znaczeniu priorytetowym i/lub gatunki o takim znaczeniu, są uważane za tereny mające znaczenie dla Wspólnoty”.

7 Artykuł 6 dyrektywy stanowi:

„[...]

2. Państwa Członkowskie podejmują odpowiednie działania w celu uniknięcia na specjalnych obszarach ochrony pogorszenia stanu siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, jak również w celu uniknięcia niepokojenia gatunków, dla których zostały wyznaczone takie obszary, o ile to niepokojenie może mieć znaczenie w stosunku do celów niniejszej dyrektywy.

3. Każdy plan lub przedsięwzięcie, które nie jest bezpośrednio związane lub konieczne do zagospodarowania terenu, ale które może na nie w istotny sposób oddziaływać, zarówno oddzielnie, jak i w połączeniu z innymi planami lub przedsięwzięciami, podlega odpowiedniej ocenie jego skutków dla danego terenu z punktu widzenia założeń jego ochrony. W świetle wniosków wynikających z tej oceny oraz bez uszczerbku dla przepisów ust. 4 właściwe władze krajowe wyrażają zgodę na ten plan lub przedsięwzięcie dopiero po upewnieniu się, że nie wpłynie on niekorzystnie na dany teren oraz, w stosownych przypadkach, po uzyskaniu opinii całego społeczeństwa.

4. Jeśli pomimo negatywnej oceny skutków dla danego terenu oraz braku rozwiązań alternatywnych, plan lub przedsięwzięcie musi jednak zostać zrealizowane z powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego, w tym interesów mających charakter społeczny lub gospodarczy, Państwo Członkowskie stosuje wszelkie środki kompensujące konieczne do zapewnienia ochrony ogólnej spójności Natury 2000 o przyjętych środkach kompensujących Państwo Członkowskie informuje Komisję.

Jeżeli dany teren obejmuje typ siedliska przyrodniczego o znaczeniu priorytetowym i/lub jest zamieszkały przez gatunek o takim znaczeniu, jedyne względy, na które można się powołać, to względy odnoszące się do zdrowia ludzkiego lub bezpieczeństwa publicznego, korzystnych skutków o podstawowym znaczeniu dla środowiska lub, po wyrażeniu opinii przez Komisję, innych powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego.”

- 8 Artykuł 21 dyrektywy stanowi, że przewidziane środki są przyjmowane zgodnie z procedurą komitetu.

- 9 Zgodnie z art. 23 dyrektywy jej transpozycja przez Państwa Członkowskie do prawa krajowego powinna być dokonana w ciągu dwóch lat od jej notyfikacji, która miała miejsce 10 czerwca 1992 r.

Uregulowania krajowe

- 10 Transpozycja dyrektywy do włoskiego porządku prawnego została dokonana dekretem nr 357 Prezydenta Republiki z dnia 8 września 1997 r. zatytułowanym „Rozporządzenie dotyczące wykonania dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory” (GURI nr 248, „supplemento ordinario” nr 219/L z dnia 23 października 1997 r., zwanym dalej „dekretom nr 357/97”).

- 11 W szczególności, art. 4 dekretu nr 357/97 uzależnia środki ochronne od opracowania przez Komisję wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

- 12 Dnia 14 maja 2001 r. spółce Dragaggi udzielono zamówienia na wykonanie robót pogłębieniowych oraz polegających na rozładowaniu osadów na umocnieniach portu Monfalcone.
- 13 Cztery miesiące później zamawiająca jednostka administracyjna unieważniła w całości procedurę udzielania zamówienia, ponieważ umocnienia, na których miały być gromadzone osady, będące efektem przeprowadzonych robót, zostały zakwalifikowane jako teren objęty zakresem zainteresowania Wspólnoty, który powinien zostać poddany ocenie skutków zgodnie z odpowiednim ustawodawstwem krajowym. W opinii zaś właściwych władz ocena taka nie mogła być pozytywna.
- 14 Dragaggi podważyła przed Tribunale amministrativo regionale del Friuli-Venezia Giulia (Włochy) zgodność z prawem decyzji o unieważnieniu postępowania o udzielenie zamówienia. W szczególności utrzymuje ona, że procedura zaklasyfikowania do terenów mających znaczenie dla Wspólnoty terenu „ujścia Timavo”, gdzie znajdują się umocnienia, do których odnoszą się roboty pogłębieniowe, nie została zakończona. Jakkolwiek władze włoskie zaproponowały Komisji wykaz terenów, pomiędzy którymi znalazło się ujście Timavo, to Komisja jeszcze nie

przyjęła, zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy, wykazu wspólnotowego. Stąd jej zdaniem obowiązek dokonania wstępnej oceny przedsięwzięć mających znaczące skutki dla terenu nie miał jeszcze zastosowania.

- 15 W swym orzeczeniu sąd ten odrzucił argument oparty na braku możliwości zastosowania wobec tego projektu procedury oceny skutków. W opinii Tribunale Amministrativo Regionale del Friuli-Venezia Giulia, gdy Państwo Członkowskie, tak jak w tym przypadku, określiło, że na terenie znajduje się siedlisko o znaczeniu priorytetowym i umieściło ten teren w zaproponowanym Komisji wykazie, to należy, zgodnie z załącznikiem III etap 2 pkt 1 dyrektywy, uważać go za teren mający znaczenie dla Wspólnoty. Powinien on wobec tego podlegać, na podstawie art. 4 ust. 5 dyrektywy, środkom ochronnym określonym w art. 6 ust. 2–4 tej samej dyrektywy, a w szczególności ocenie skutków przewidzianej w ust. 3.

- 16 W opinii wyżej wymienionego sądu podejście takie jest jedynym mogącym nadać logiczne znaczenie dyrektywie, która, ponieważ zmierza do ochrony siedlisk i gatunków zagrożonych zanikiem lub wyginięciem, powinna być stosowana bezpośrednio, choćby jako środek zabezpieczający. Co więcej, akty prawne proponujące zaklasyfikowanie ujścia Timavo do terenów o znaczeniu priorytetowym, a w szczególności dekret ministra środowiska z dnia 3 kwietnia 2000 r., nie zostały zaskarżone.

- 17 Uznawszy, że ocena skutków była potrzebna, Tribunale Amministrativo Regionale del Friuli-Venezia Giulia uwzględnił pozostałe zarzuty Dragaggi, oparte na braku konsultacji z osobami, których dotyczy realizacja przedsięwzięcia, a to z racji nieuwzględnienia przed unieważnieniem zamówienia rozwiązań alternatywnych do projektowanych w ramach przedsięwzięcia, oraz tego, że właściwe władze nie przewidziały możliwości wydania warunkowej pozytywnej opinii.

- 18 Dragaggi wniosła od rozstrzygnięcia Tribunale Amministrativo Regionale del Friuli-Venezia Giulia apelację do Consiglio di Stato. W szczególności ponowiła ona przed tym ostatnim argumentację, zgodnie z którą art. 4 ust. 5 dyrektywy nie nakłada obowiązku stosowania środków ochronnych określonych w art. 6 tej samej dyrektywy przed opracowaniem wykazu wspólnotowego. Stanowisko takie zostało potwierdzone w art. 4 dekretu nr 357/97, który stanowi, że środki ochronne powinny zostać przyjęte w ciągu trzech miesięcy od umieszczenia terenu na opracowanym przez Komisję wykazie.
- 19 Consiglio di Stato zauważa, że ponieważ umieszczenie terenów o znaczeniu dla Wspólnoty jawi się jako akt o charakterze czysto deklaratoryjnym, niewymagającym wykonywania przez organ wspólnotowy uprawnień dyskrecyjnych, przyjętej przez Tribunale Amministrativo Regionale del Friuli-Venezia Giulia wykładni art. 4 ust. 5 dyrektywy nie można uznać za oczywiście bezpodstawną.
- 20 W tej sytuacji Consiglio di Stato postanowił zawiesić postępowanie i skierować do Trybunału następujące pytanie prejudycjalne:

„Czy art. 4 ust. 5 dyrektywy 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. należy interpretować w ten sposób, że stosowanie środków przewidzianych w art. 6, a w szczególności określonych w art. 6 ust. 3, wyżej wymienionej dyrektywy jest dla Państw Członkowskich obowiązkowe jedynie po ostatecznej akceptacji, na poziomie wspólnotowym, wykazu terenów w rozumieniu art. 21, czy też, odwrotnie, w ten sposób, że poza określeniem momentu, od którego środki ochronne wchodzi zazwyczaj w życie, należy dokonać rozróżnienia pomiędzy zapisami o charakterze deklaratoryjnym i konstytutywnym (zaliczając do tych pierwszych te dotyczące

terenów o znaczeniu priorytetowym) i że, celem zapewnienia skuteczności dyrektywy zmierzającej do ochrony siedlisk, należy uznać, w tym jedynym przypadku gdy Państwo Członkowskie wyznaczyło teren o znaczeniu wspólnotowym, na którym znajdują się typy siedlisk przyrodniczych o znaczeniu priorytetowym lub gatunki o takim znaczeniu, że obowiązkowe jest przedłożenie do oceny planów i przedsięwzięć mających znaczące skutki dla terenu, nawet przed opracowaniem przez Komisję projektu wykazu terenów lub też przed ostatecznym przyjęciem przez Komisję tego wykazu w rozumieniu art. 21 dyrektywy, a zasadniczo od momentu opracowania wykazu krajowego?"

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 21 Należy zaznaczyć, że na podstawie art. 4 ust. 5 dyrektywy system ochrony specjalnych obszarów chronionych przewidziany w art. 6 ust. 2–4 dyrektywy jest stosowany wobec określonego terenu, jeżeli jest on zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy umieszczony w wykazie terenów wybranych jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty, przyjętym przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 21 tej dyrektywy.
- 22 Okoliczność, że zgodnie z załącznikiem III etap 2 pkt 1 dyrektywy wszystkie tereny określone przez Państwa Członkowskie na etapie 1 tego samego załącznika, na których znajdują się typy siedlisk przyrodniczych o znaczeniu priorytetowym lub gatunki o takim znaczeniu, są uważane za tereny mające znaczenie dla Wspólnoty, nie powoduje konieczności stosowania, w zakresie, w jakim to ich dotyczy, systemu ochrony przewidzianego w art. 6 ust. 2–4, zanim nie znajdą się one, zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit trzeci, w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty przyjętym przez Komisję.

- 23 Nie do przyjęcia jest wysunięta przez sąd krajowy odwrotna hipoteza, zgodnie z którą, gdy Państwo Członkowskie, tak jak w tym przypadku, określiło, że na terenie znajduje się siedlisko o znaczeniu priorytetowym i umieściło go w zaproponowanym Komisji w zastosowaniu art. 4 ust. 1 dyrektywy wykazie, teren ten, wzięwszy pod uwagę załącznik III etap 2 pkt 1 dyrektywy, powinien być uważany za mający znaczenie dla Wspólnoty i w tym momencie podlegać, na podstawie art. 4 ust. 5 dyrektywy, środkom ochronnym określonym w art. 6 ust. 2–4 tej samej dyrektywy.
- 24 Po pierwsze bowiem, hipoteza ta pozostaje w sprzeczności z brzmieniem art. 4 ust. 5 dyrektywy, który wyraźnie uzależnia stosowanie tych środków ochronnych od umieszczenia danego terenu, zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit trzeci, w przyjętym przez Komisję wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty. Po drugie, hipoteza ta zakłada, że gdy Państwo Członkowskie określiło, iż na terenie znajdują się typy siedlisk przyrodniczych o znaczeniu priorytetowym lub gatunków o takim znaczeniu i został on umieszczony w zaproponowanym Komisji, w zastosowaniu art. 4 ust. 1 dyrektywy, wykazie, Komisja jest zobowiązana do umieszczenia go w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, który przyjmuje ona zgodnie z procedurą określoną w art. 21 dyrektywy i o której jest mowa w art. 4 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy. W takim razie Komisja nie mogłaby, przy opracowywaniu, w porozumieniu z każdym z Państw Członkowskich, projektu wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w rozumieniu art. 4 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy, nie włączyć wszystkich zaproponowanych przez Państwo Członkowskie terenów, na których znajdują się typy siedlisk przyrodniczych o znaczeniu priorytetowym lub gatunki o takim znaczeniu, nawet gdyby uważała, pomimo przeciwnej opinii danego Państwa Członkowskiego, że na określonym terenie nie znajdują się typy siedlisk przyrodniczych o znaczeniu priorytetowym lub gatunki o takim znaczeniu w rozumieniu załącznika III. Sytuacja taka byłaby zaś w szczególności sprzeczna z art. 4 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy w związku z załącznikiem III etap 2 pkt 1 dyrektywy.

- 25 Z powyższego wynika zatem, że art. 4 ust. 5 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, iż przewidziane w art. 6 ust. 2–4 środki ochronne stosuje się tylko wobec tych terenów, które, zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy, zostały umieszczone na przyjętym przez Komisję, zgodnie z procedurą określoną w art. 21 tej dyrektywy, wykazie terenów wybranych jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty.
- 26 Nie wynika z tego jednak, że Państwa Członkowskie nie powinny chronić terenów od momentu, w którym zaproponowały je, na podstawie art. 4 ust. 1 dyrektywy, na przekazanym Komisji wykazie krajowym, jako tereny kwalifikujące się do określenia jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty.
- 27 W braku bowiem stosownej ochrony tych terenów od tego momentu, zagrożone może być osiągnięcie celów, jakimi są ochrona siedlisk przyrodniczych, a także dzikiej fauny i flory, wskazanych w motywie trzecim dyrektywy i jej art. 3 ust. 1 akapit pierwszy. Sytuacja taka byłaby tym poważniejsza, że dotyczyłaby tych typów siedlisk przyrodniczych o znaczeniu priorytetowym lub gatunków o takim znaczeniu, które z racji dotyczących ich zagrożeń mogłyby korzystać, tak jak też zostało to wyrażone w motywie piątym dyrektywy, z szybkiego wprowadzenia w życie środków zmierzających do ich ochrony.
- 28 Wspomnieć należy, że na krajowych wykazach terenów kwalifikujących się do określenia jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty powinny znajdować się tereny mające na poziomie krajowym, ze względu na wskazany w dyrektywie cel ochrony siedlisk przyrodniczych, a także dzikiej fauny i flory, odpowiednią wartość ekologiczną (zob. wyrok z dnia 7 listopada 2000 r. w sprawie C-371/98 First Corporate Shipping, Rec. str. I-9235, pkt 22).

29 Okazuje się zatem, że jeśli chodzi o tereny kwalifikujące się do określenia jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty, umieszczone w przekazanych Komisji wykazach krajowych, wśród których w szczególności mogą znaleźć się tereny, na których znajdują się typy siedlisk przyrodniczych o znaczeniu priorytetowym lub gatunki o takim znaczeniu, Państwa Członkowskie są, na podstawie dyrektywy, zobowiązane do podjęcia kroków będących w stanie ochronić wartość ekologiczną tych terenów.

30 Na postawione pytanie trzeba zatem odpowiedzieć, że:

— art. 4 ust. 5 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w art. 6 ust. 2–4 dyrektywy środki ochronne stosuje się tylko wobec tych terenów, które, zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy zostały umieszczone na przyjętym przez Komisję, zgodnie z procedurą określoną w art. 21 tej dyrektywy, wykazie terenów wybranych jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty;

— jeśli chodzi o tereny kwalifikujące się do określenia jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty, znajdujące się na przekazanych Komisji wykazach krajowych, a w szczególności te, na których znajdują się typy siedlisk przyrodniczych o znaczeniu priorytetowym lub gatunki o takim znaczeniu, Państwa Członkowskie są, na podstawie dyrektywy i ze względu na wskazany w dyrektywie cel ochrony, zobowiązane do podjęcia kroków będących w stanie ochronić wartość ekologiczną na poziomie krajowym tych terenów.

W przedmiocie kosztów

- 31 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w celu przedstawienia uwag Trybunałowi, inne niż koszty poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 4 ust. 5 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w art. 6 ust. 2–4 tej dyrektywy środki ochronne stosuje się tylko wobec tych terenów, które, zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit trzeci tej dyrektywy zostały umieszczone na przyjętym przez Komisję, zgodnie z procedurą określoną w art. 21 tej dyrektywy, wykazie terenów wybranych jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty.

Jeśli chodzi o tereny kwalifikujące się do określenia jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty, znajdujące się na przekazanych Komisji wykazach krajowych, a w szczególności te, na których znajdują się typy siedlisk przyrodniczych o znaczeniu priorytetowym lub gatunki o takim znaczeniu, Państwa Członkowskie są, na podstawie dyrektywy 92/43/EWG i ze względu na wskazany w tej dyrektywie cel ochrony, zobowiązane do podjęcia kroków będących w stanie ochronić wartość ekologiczną na poziomie krajowym tych terenów.

Podpisy